

Arrest

nr. 70 407 van 22 november 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 3 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat V. NEERINCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing voor verzoeker luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U bent een Roma met het Kosovaars staatsburgerschap. U bent geboren in Suha Reka, toenmalig Joegoslavië, waar u hebt gewoond tot 1999. In 1999 vluchtte u naar Servië waar u tot uw vertrek naar België in 2010 verbleef. U bent getrouwd met D. S. (...) (O.V. X). Uw problemen begonnen toen drie Albanese gewapende mannen uw huis in het huidige Kosovo binnenvielen in de zomer van 1999. Zij

zonderden u af in een kamer waar zij u sloegen. Uw vrouw werd in een andere kamer afgezonderd waar ze werd verkracht en met een mes gestoken. Uw moeder A. B. (...) (O.V. 6.715.165) werd in de hall achtergelaten en bewusteloos geslagen. Na dit voorval werd u door KFOR naar een ziekenhuis in Skopje gebracht waar u verzorgd werd aan uw verwondingen. Uw vrouw en moeder werden niet opgenomen in het ziekenhuis maar verbleven bij vrienden. Na een verblijf van vier maanden in Skopje trok u met uw vrouw en moeder naar Bujanovac, Servië. Daar woonde u tien jaar lang zonder incidenten met Albanezen. U werd wel lastiggevalen door Serviërs omdat zij u associeerden met Albanezen. In 2010 kwamen opnieuw drie Albanese mannen aan uw deur staan maar u was niet thuis. Zij dreigden ermee u te vermoorden net zoals ze met uw neef I. B. (...) deden. U verliet Servië op 26 oktober 2010 samen met uw moeder en uw vrouw en kwam 28 oktober 2010 in België aan. Op 29 oktober 2010 diende u een asielverzoek in.

U ben in het bezit van een Joegoslavische identiteitskaart, een kopie van uw oud Joegoslavisch paspoort, uw geboortecertificaat en drie medische attesten.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming ten opzichte van uw land van herkomst, Kosovo, aannemelijk te maken. Volgens uw verklaringen bent u Kosovo ontvlucht nadat u, uw echtgenote en uw moeder twaalf jaar geleden door drie Albanese mannen werd aangevallen. U stelde niet naar Kosovo terug te kunnen omdat Roma er altijd de schuld krijgen van de Albanezen (cgvs, p. 16).

U zou in Servië ook met de dood zijn bedreigd door Albanezen die stelden dat u hetzelfde lot zou ondergaan als uw door het UCK vermoorde neef.

Er moet echter worden gesteld dat de situatie in Kosovo sinds deze gebeurtenissen danig is veranderd en dat er op dit ogenblik geen reden is om te stellen dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Zo blijkt uit informatie van het Commissariaat-generaal, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, vooreerst dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is na de missie bevestigd door een continue opvolging van de situatie in Kosovo. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie en erna met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo en Suva Reka wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven.

In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Wat betreft de bedreiging met verwijzing naar de moord op uw neef door het UCK blijkt uit informatie van de Commissaris-generaal, waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd dat het UCK, overeenkomstig resolutie 1244 van de VN-Veiligheidsraad, reeds op 20 september 1999 ophield te bestaan. Sindsdien waakt KFOR (Kosovo Force) over de handhaving van de openbare orde en veiligheid in Kosovo en is het belast met het toezicht op de naleving van internationale verdragen. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat personen die zich tijdens het conflict in Kosovo schuldig hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden, zoals het vermoorden van burgers zoals uw neef, vervolging riskeren. Er kan dan ook niet worden gesteld dat u anno 2011 nog een vrees voor vervolging door het UCK zou moeten koesteren.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken. Deze gesprekspartners staan nog steeds in contact met het Commissariaat-generaal. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er anno 2011 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiwet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Hoewel de implementatie van dergelijke plannen niet altijd even efficiënt verloopt onder meer door beperkte budgetten en door een gebrekkige communicatie tussen de verschillende Kosovaarse overheden die bij de uitwerking van de plannen betrokken zijn, blijkt uit de informatie tevens dat reeds meerdere kernaspecten ervan geconcretiseerd werden. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet. Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van

asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Op basis van al het voorgaande meen ik dat u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. De door u aangebrachte documenten zijn niet van aard deze conclusie te wijzigen. U legde een Joegoslavische identiteitskaart voor en een kopie van uw oud Joegoslavisch paspoort samen met uw geboortecertificaat. De drie documenten bewijzen dat u afkomstig bent uit Suha Reka, en uw identiteitskaart bewijst dat u daar tot in 2009 nog uw domicilie heeft. Deze documenten hebben echter enkel betrekking op uw identiteit en uw woonplaats en niet op de actuele situatie voor Roma in Kosovo of op de mogelijkheid om een beroep te doen op de bescherming van de Kosovaarse autoriteiten. U legt ook medische attesten voor die uw verblijf in een ziekenhuis van Skopje in 1999-2000 bevestigen, en de verwondingen die u in 1999 hebt opgelopen. Deze attesten hebben evenmin betrekking op de actuele situatie voor Roma in Kosovo of op de beschermingsmogelijkheden voor Roma in Kosovo anno 2011.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing voor eerste verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kosovaars staatsburger van Roma origine woonde tot 1999 in Fushë Kosovë. In 1999 vluchtte u naar Servië gevlucht waar u tot uw vertrek naar België in 2010 bleef. U bent getrouwd met N. B. (...) (O.V. 6.715.145) en u baseert uw asielaanvraag op de elementen die uw echtgenoot in het kader van zijn asielverzoek aanhaalde. Zo verklaarde uw echtgenoot problemen te hebben gehad toen drie Albanese gewapende mannen uw huis binnenvielen in de zomer van 1999. Hij en zijn moeder, A. B. (...) (O.V. 6.715.165), werden hierbij geslagen. U werd verkracht. Na dit voorval werd uw man door KFOR naar een ziekenhuis in Skopje gebracht waar hij werd verzorgd aan zijn verwondingen.

U en uw schoonmoeder werden niet opgenomen in het ziekenhuis maar verbleven bij vrienden. Na een verblijf van vier maanden in Skopje trokken jullie naar Bujanovac, Servië. Daar woonden jullie tien jaar lang zonder problemen met Albanezen. In 2010 kwamen opnieuw drie Albanese mannen aan uw deur. Ze bedreigden uw man met de dood door te verwijzen naar de moord op zijn neef I. B. (...). Jullie verlieten Servië op 26 oktober 2010 en kwamen op 28 oktober 2010 in België aan. Op 29 oktober 2010 diende u een asielverzoek in.

U bent in het bezit van uw geboortecertificaat.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot ter zake werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:

“... “

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

De bestreden beslissing voor tweede verzoekster luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, een Kosovaars staatsburger van Roma origine woonde in Suva Reka, Kosovo, tot 1999. In 1999 vluchtte u naar Servië waar u tot uw vertrek naar België in 2010 verbleef. U baseert uw asielaanvraag op de motieven die uw zoon, N. B. (...) (O.V. 6.715.162), aanhaalde in het kader van zijn asielverzoek. Zo verklaart uw zoon problemen te hebben gehad toen drie Albanese gewapende mannen uw huis binnenvielen in de zomer van 1999. Bij die inval werden u en uw zoon geslagen en werd uw schoondochter -D. S. (...) (O.V. 6.715.145)- verkracht. Na dit voorval werd uw zoon door KFOR naar een ziekenhuis in Skopje gebracht waar hij werd verzorgd aan zijn verwondingen. U en uw schoondochter werden niet opgenomen in het ziekenhuis maar verbleven bij vrienden. Na vier maanden in Skopje trokken jullie naar Bujanovac, Servië. Daar woonden jullie tien jaar lang zonder incidenten met Albanese. In 2010 bedreigden drie Albanese mannen uw zoon door te verwijzen naar de moord op zijn neef I. B. (...). U verliet Servië op 26 oktober 2010 samen met uw schoondochter en uw zoon en kwam op 28 oktober 2010 in België aan. Op 29 oktober 2010 diende u een asielverzoek in.

U bent in het bezit van uw oud Joegoslavisch paspoort en een kopie van uw oude Joegoslavische identiteitskaart.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u uw asielaanvraag volledig steunt op de motieven die door uw zoon in het kader van zijn asielverzoek werden aangehaald. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming genomen die luidt als volgt:
“...”

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers betwisten dat zij de Kosovaarse nationaliteit hebben daar zij geen enkel identiteitsdocument hebben dat deze nationaliteit bevestigt. Zij stellen dat indien zij deze nationaliteit zouden willen verkrijgen zij zich eerst moeten registreren en aantonen dat zij gedurende vijf jaar ononderbroken in Kosovo hebben verbleven. Zij verwijzen naar een landenfiche die beschikbaar zou zijn op het web. De Raad stelt vast dat dit document niet neergelegd werd en derhalve geen deel uitmaakt van het rechtsplegingsdossier en dat de Raad er dan ook geen rekening mee kan houden. De Raad kan ook niet nagaan welke eventuele bijkomende voorwaarden vereist zijn voor het bekomen van of van rechtswege verkrijgen van de Kosovaarse nationaliteit.

Het administratief dossier en meer bepaald antwoorddocument “KS2008-112, Kosovo, Citizenship” dd. 15 december 2008 stelt dat alle burgers van de voormalige Federale Republiek Joegoslavië die op 1 januari 1998 hun vaste verblijfplaats hadden in Kosovo, los van de huidige woonplaats, aanspraak maken op de Kosovaarse nationaliteit. Verdere bijzonderheden worden geregeld door de staatsburgerschapswet.

Uit dit document valt niet af te leiden welke eventuele bijkomende voorwaarden gelden voor het bezit van de Kosovaarse nationaliteit, zodat inderdaad niet aannemelijk gemaakt wordt door de verwerende partij dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers sinds 1999 Kosovo verlaten hebben en er niet teruggekeerd zijn.

De eerste verzoeker heeft een geldige Servische identiteitskaart voorgelegd op het Commissariaat-generaal. De kopie hiervan, stuk 13, 4, bevat de vermelding OG, origineel). Hij heeft dit ook medegedeeld tijdens het verhoor (p. 14). Hij stelde ook dat hij een bewijs van Servische nationaliteit had, maar dat hij dit in Servië in zijn dorp achtergelaten heeft.

Derhalve maakt de verwerende partij niet aannemelijk dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hebben. Ter zitting ondervraagd in dit verband gaf de verwerende partij geen nadere inlichtingen, buiten de stelling dat verzoeker verklaard heeft dat hij Kosovaar was, waaruit blijkt dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit zouden hebben. Dit vindt echter geen steun in het administratief dossier.

De Raad stelt vast dat aannemelijk is dat verzoekers de Servische nationaliteit hebben, maar dat niet bewezen is dat zij de Kosovaarse nationaliteit hebben. Bij gebrek aan een dergelijk bewijs moet hun asielrelaas getoetst worden aan hun land van herkomst Servië.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Gedr. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor verklaard heeft dat hij in Servië nooit problemen had met de Servische autoriteiten (gehoor, p. 16). Hij is bijzonder vaag over de problemen die hij in Servië gehad zou hebben. In antwoord op de vraag of er na het incident in 1999 (waarvoor verzoeker uit Kosovo vluchtte) nog incidenten gebeurd zijn stelt verzoeker: *“Nee, de Serviërs lieten mij ook niet met rust, zij vertelden dat ik iemand was die Serviërs vermoordde en toch bij hen kwam wonen.”* Deze vage verklaring overtuigt niet en is geen bewijs van een gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van Servië.

In antwoord op de vraag *“U heeft dus de jaren na 1999 geen aanvallen meer gehad van die Albanezen?”* antwoordt verzoeker: *“Nee want ik ben die maanden erna gevlucht, eerst naar Macedonië dan naar Servië. Nu in 2010 kwamen drie personen mij zoeken. Gelukkig was ik niet thuis maar zij kwamen wel. Zij klopten op de deur mijn vrouw deed open, ze vroegen of ik daar woonde en mijn vrouw zij ja ze dacht dat het mensen waren die groenten verkochten. Zij zei ja en toen zeiden ze groet hem van ons, en zeg dat wij mensen zijn uit Suha reka dat wij hem ook zullen vermoorden zoals zijn neef. We hebben zijn adres toch gevonden.”* Verzoeker verklaart verder dat hij die mensen niet gezien heeft,

niet weet of het dezelfde mensen zijn als in 1999 en zijn vrouw ze ook niet herkende (gehoor p. 14 en 15). Zijn echtgenote verklaart dat er in 2010 drie Albanezen bij hun kwamen. Zij was buiten aan het poetsen en vroegen of N. (haar echtgenoot) daar woonde en zij dit bevestigde. Zij zeiden dat zij degene waren die I. B. (de neef van verzoeker) vermoord hadden en ze verzoeker ook zouden vermoorden (gehoorverslag, p. 4).

De Raad stelt vast dat volgens de echtgenoot verzoekster binnen was terwijl zij verklaart dat zij buiten stond. De verklaringen zijn niet eensluidend en deze plotse verschijning na tien jaar overtuigt niet.

De moeder van verzoeker verklaart dat haar schoondochter in Servië ging bedelen en dat de politie haar niet liet doen, dat haar zoon last had om zich vrij te bewegen, dat zij geen inkomsten hadden. Zij hadden in B (Servië) geen problemen met de medeburgers. Zij hadden er een kot waar zij mochten slapen en sommigen hielpen hen. Zij hadden een goede relatie met Roma, maar hadden geen goede relatie met Serviërs en Albanezen, waren bang om boodschappen te doen (gehoor p. 5 en 6).

Ook dit zijn vage verklaringen en de Raad stelt vast dat verzoekers meer dan tien jaar in Servië verbleven na hun vertrek uit Kosovo.

Verzoekers hebben hun asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekers aangehaalde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekers brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS